

NÚVOL el digital de cultura

L'APUNTADOR

Un tête a tête entre Josep Maria Pou i Andrés Herrera

Roger Simeon. Barcelona. / 12.12.2014

Des d'aquest dijous i fins el mes de febrer Josep Maria Pou encarna al director d'orquestra Wilhelm Furtwängler a l'espectacle *Prendre partit*, un text de Ronald Harwood que reflexiona sobre la confrontació entre art i política, cultura i poder. Roger Simeon l'ha vist al Teatre Goya i en parla a Núvol.

El passat resulta difícil de desxifrar, les intencions humanes encara més. Ambientada en el Tribunal de Desnazificació de Berlín del 1946, l'obra de **Ronald Harwood** ens ho demostra clarament. La integritat de Wilhelm Furtwängler, “*el director d'orquestra més destacat de la seva generació*” és qüestionada per la seva decisió de no abandonar l'Alemanya nazi. Un militar insistent, el Major Arnold (representat amb alts i baixos per **Andrés Herrera**), vol demostrar la seva culpabilitat i farà tot el que convingui per aconseguir-ho. Tancat en una mig ensorrada oficina, conviu amb els malsons recurrents del passat i lluita per pal·liar el seu dolor condemnant al director d'orquestra. Però com es pot acusar a algú d'allò que no sabem del cert que ha fet? En quina mena de jocs maquiavèlics ha de caure una persona per justificar allò que només ell creu ser cert?

En un estira-i-arrotonsa amb Furtwängler (un **Josep Maria Pou** en la seva línia d'excel·lència), s'entrelluquen dubtes vitals que van més enllà del nazisme. Es planteja el dilema entre la cultura i el poder. La relació tan estreta que mantenen i l'odi que es preserven. El major Arnold, ex-

venedor de pòlisses, home de peus a terra i de realitats palpables, és incapaç d'entendre el valor de la cultura o, en aquest cas, de la música. Per ell, el tema estava molt clar: amb l'arribada de **Hitler** al poder, el més sensat era fugir d'Alemanya. Tot aquell que es quedava i li reia les gràcies, és sospitós de ser pro-nazi. No vol escoltar a en Helmut Rode, el segon violí de la Filarmònica de Berlin, quan li afirma que no hi havia cap altra opció, que l'única manera de sobreviure era seguir-li el joc al partit. Tampoc vol escoltar a Furtwängler quan li afirma que la seva lluita la feia a través de la música. Que era a través del poder alliberador i universal de la música, que es mostrava contrari al règim. Que mentre les composicions de Beethoven i Strauss seguissin sonant, la barbàrie humana no s'hauria acomplert del tot...

Interessant diàleg de poder entre dues maneres d'entendre el món: entre la realitat prosaica d'aquell que no entén, ni vol entendre, de sensibilitats artístiques i la d'aquell que s'aferra a la bellesa i les emocions per intentar donar sentit al món. Està clar, però, ja d'entrada, quina és la postura que l'autor vol emfasitzar i, en aquesta versió, amb la desigual lluita de forces entre Josep Maria Pou i Andrés Herrera, no ens en queda cap dubte. I potser és aquí on l'atenció de l'espectador baixa lleugerament: a molt poca gent l'interessa veure un combat desigual i del qual ja se'n sap qui en sortirà vencedor. Per descomptat que les paraules de Furtwängler ens convencen, la seva defensa aferrissada de la cultura contra la barbàrie que ressona al discurs lorquià de l'art abans que el pa ens agrada, però ens hauria interessat més si el seu contrincant hagués tingut més armes per combatre'l.
